

det Hele bort. Nei! det kan naturligviis kun være de Spørgsmaal, man finder begrundede, hvorpaa man med Nytte kan svare.

Jeg vender nu tilbage til det foreløbige Normalbudget. Jeg paastaer, at Regjeringen, da den ikke kunde springe midt ind i den nye Tilstand, ikke kunde undlade at give et foreløbigt Normalbudget. Dette er en Paastand, som i første Dieblis maaskee vil forekomme de Herrer som en Paradox; jeg skal dog forsøge at begrunde den. Naar Regjeringen vilde ærligt opfylde, hvad den har lovet, maatte den nødvendigviis gaae ud fra et foreløbigt Normalbudget, indtil et endeligt blev affattet; thi her kan man maaskee vel lægge overmaade ringe Vægt paa, om der er et foreløbigt Normalbudget eller ikke; jeg lægger ogsaa selv kun ringe Vægt derpaa, men der er dog de Mænd, der ville finde, at det var en aldeles utaalelig Ret at indrømme en Forsamling, at den med eet Slag skulde kunne standse hele den lovlige Orden, standse det hele Maskineri. Jeg lægger som sagt kun liden Vægt herpaa, thi jeg veed, at det kan ikke skee; jeg gad kjende den Forsamling, som turde gjøre det; men de, som ere mindre fortrolige med parlamentariske Forhandlingers Natur, vilde naturligviis troe paa Muligheden af, at det kan skee, og for dem vil det da staae som noget Forsærdeligt, at en Forsamling har en saadan Magt. Naar de kun kunne berolige sig med, at der i Forbindelse med Bevillingsretten er et Normalbudget, hvorledes skulde de da ikke med Rette kunne beklage sig, naar man indførte den nye Tingenes Orden, saaledes at det stod i en ubekjendt Majoritets Magt at tilintetgjøre den for dem betryggende Bestemmelse i Forsatningen, og dette vilde være skeet, hvis der havde staaet, at det Normalbudget, der skal gives, skulde gives ved Lov, og at indtil det skee, skulde der intet være; thi hvad saa? Hvis Regjeringen da fremtraadte for det først sammentrædende Rigsraad med et Normalbudget, og en Majoritet — det kan man jo tænke sig — sagde, at den ikke kunde gaae ind paa et saadant Normalbudget, men at den vilde have et ganske andet og altsaa forfattede det foresatte, saa maatte jo Alt bevilges ved Bevillingslove. Man kunde da komme til det næste

sammentrædende Rigsraad, og dersom Majoritetene da var den samme, eller af samme Mening vilde Stillingen være den samme, og der var saaledes ingen Garanti for, at hvad der i Forsatningen var foreskrevet som Forsatningsregel, nogenstunde blev til i Virkeligheden. Jeg troer ikke, at en saadan Majoritet vil komme tilstede, men derom er der ikke her Tale; Taleren er om de Angreb, der kunde gjøres og som de, der see Forholdene noget anderledes end vi, med Ret kunde gjøre. Derimod foreligger der nu strax et foreløbigt Normalbudget og derved vil denne Betænkelse være hævet. Bliwer man ikke enig med det første eller med det næste Rigsraad, saa er der dog stedse et Normalbudget; Udgifterne vilde ikke med eet Slag kunne standses og der vil ingen store Revolutioner i Staten kunne indtræde derfor. Der kan fra den modsatte Side heller ikke være saa stor Betænkelse herved, som man skulde troe efter de mange Øtringer, der ere fremkomne; thi Regjeringen har udtrykkelig erklæret, hvad der ogsaa fremgik af de utvivlsomme Ord i selve den midlertidige Bestemmelse, at dette foreløbige Normalbudget skal indskrænkes paa en særegen Maade, saaledes at deri ikke kan optages Andet, end hvad der er bevilget ved de sidste Finantslove, ikke ved Tillægsbevillingerne, og det er, som bekendt, ikke ubetydelige Summer, som for disse Aar ere henvisne til Tillægsbevillinger. Altsaa, kun hvad der er bevilget ved Finantsloven, det er det, som skal tages, og af dette endda kun den ene Part, nemlig kun det, som i Finantsloven er bevilget som ordinært. Og hvad er nu Forholdet? Naar man spørger om de Ministerier, for hvilke disse Bestemmelser komme til Anvendelse, saa er det som bekjendt 4, Krigsministeriet, Marineministeriet, Udenrigsministeriet og Finantsministeriet. Vil nu de Herrer tilbagefalde i deres Grindring, hvor Banfælgighederne have ligget og hvor de vistnok ogsaa efter Sagens Natur maae ligge ved Behandlingen af de finantsfælle Spørgsmaal, saa vilde De vide, at det er ved Krigsministerierne. Jeg troer aldrig der har været væsentlige Banfælgigheder med Hensyn til Finantsministeriet og Udenrigsministeriet, men derimod have disse især været tilstede ved Landkrigs-